

Но на сливицата китна
бълий накитъ въ мигъ съблъче . . .

Който мине — гледа и се чуди,
гледа нейната премъна —
листицата — изумруди —
даръ отъ пролѣтъта засмѣна.

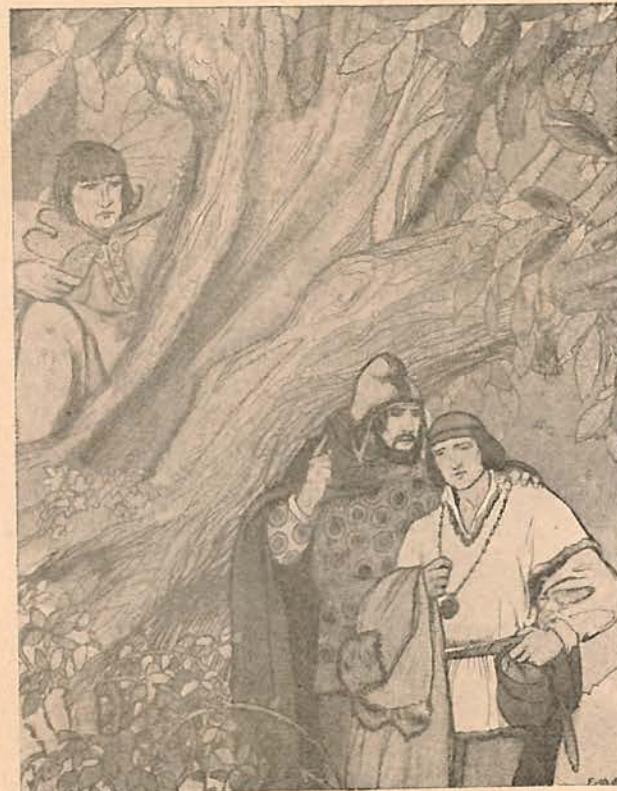
ЕВИРАДНУСЪ

поема отъ Викторъ Юго
преведена отъ Никола Трифоновъ
илюстрована отъ Ф. М. Рогано

I.

Евираднусъ, старъ рицарь и покровителъ на слабитѣ, си почиваше въ единъ гжсталакъ, когато двама мѫже, смѣтайки, че сѫ сами, се доближиха на нѣколко крачки отъ храсталака, за да се наговорятъ да извѣршатъ престѣпление. Тия двама души бѣха германскиятъ императоръ Сигизмундъ и полскиятъ краль Владиславъ. Тѣ искаха да лишатъ отъ престола лужичката маркиза Мао, която току-що бѣ го наследила. Споредъ общая на страната, тя трѣбваше тая нощ сама да се навечеря въ стария корбуски дворецъ, следъ като изпие, още като влѣзе тамъ, нѣкакво питие, предназначено да я приспи нѣколко часа подиръ това чакъ до другата сутринь.

Сигизмундъ и Владиславъ, които сѫ

се представили на маркиза Мао — единиятъ като поетъ, а другиятъ като музикантъ — решаватъ да я приджружатъ тайно — ужъ за да я успокояватъ. Въ

